

Sevilay

– Rifat KAYA · 23 Aralık 2012

SEVİLAY

RİFAT KAYA

Lokantanın mutfağında Sevilay; ismi gibi geceye gündüz ışığı yollayan ruhu ile birlikte, lokantada yemek yemiş olan müşterilerin bulaşıklarını büyük bir ihtimamla yıkayıp ailesinin nafakasını çıkarmaya çalışıyordu... Bulaşıkları, kendi evinde olduğu gibi titizlikle temizlerken aklından, lokantadaki iş günü içersinde, kızının okuması için, kocasının durumuna aldırış etmeden, derslerinin, ahlakının edep terbiye içinde geçmesini dileyerek geçiriyordu. Ömrü, babasının devlet memuru olarak aldığı tek maaşla geçinen evinde bile sefaletle geçen Sevilay, okul yıllarında tanıdığı ve sevdiği erkek arkadaşı ile evlenmişti. Eğitim hayatı; sevdiği erkekle evlendiğinden yarıda kalmış ev hanımı olmuştu. Kadere inanan ruhuna rağmen, ara sıra içinden geçirdiği isyanı, feryat figandı... Çaresiz suskun, kaderine razı olup, işine bakıyordu...

Sevilay'ın üç kızı vardı. İki evli, en küçüğü Sevgi ise, okuyordu. Zaten evlenme yaşına daha çok vardı. Sevilay, kocasına olan sevgisini, yaşadıkları sefaletle rağmen eksik etmiyordu... Sabahın 07.00 sinden, akşamın 22.00 sine kadar Lokantada bulaşık yıkarken bile sabırla kocasının normal hayat içinde hayatını düzenleyip helal, alın teri ile kazanmasını bekliyordu. Ama nafile!!! Bir gün Kocasına:

-Osman, bu sıkıntılar ne zamana kadar devam edecek diye sordu...

Kocası, hiçbir şey olmamış gibi,

-Ne olmuş, dedi.

Her defasında olduğu gibi, Sevilay'ın lafını yine kesti.. Bu Umarsız tavrından dolayı Sevilay, kahır dolu kelimeleri haykırırsa da; kocası umursamaz, gerekirse erkeklik gücünü gösterip Sevilay'ı hır paralar. Bu hengâmenin içersinde kocası ile olan kavgalı konuşmalarından, bir türlü sonuç alamıyordu. Günler günleri kovaladı... Rüzgârın esintisi gibi ömrü de törpüleniyordu.

Birçok defa boşanmayı denedi, eşini razı edemedi... Yuvasının yıkılmaması için Sevilayın babası da boşanma taraftarı değildi. Boşanacaksan, çocuklarını bırak gel! Diyordu. Sevilay evlatlarını bırakamıyordu. Can kuzularıydı, bırakabilir miydi?...

Çalıştığı lokantanın bulaşıklarını yıkama işi geçim kaynağıydı, işini kaybetmemek için gerekeni yapıyordu. Kızı Sevgi, liseye başlamıştı. İlk yarı yılı sonunda, dersleri çok güzeldi. Babası ile beraber olmasından dolayı derslerine daha çok çalışıyordu. Babasının serseri olduğunu Sevgi de biliyordu. Sevgisine, şefkatine ihtiyacı vardı, babası ile beraber olmak istiyordu.

Sevgi'nin babası, annesiz büyümüşü. Anne sevgisi yüreğinin derinliğinde hep sızı olarak kalmıştı, alın teri dökmeden kazanç elde etmek peşindeydi, avantacı olarak yaşamaya alışmıştı. Yaşantısı bu halde olmasına rağmen, çocuklarına sevgi ve şefkat göstermek de ruh yapısı olarak çok mükemmeldi.

Avantadan geçinmeye alışmıştı, bu şartlar içersinde hayatını sürdürüyordu.

Sevilay, kızı Sevginin eğitimi için de olsa, bu kahır çile dolu hayatı yaşayacaktı. Kızı Sevgi Eğitimi bitirip ekmek sahibi oluncaya kadar çile, devam edecekti.

Bulaşık yıkarken, radyoda “Karadır bahtım kara” Türküsü okunuyordu. Radyoya eşlik ederek Sevilay' da söylemeye başladı. Bulaşıkları yıkıyordu ki aniden, içeri güzel kızı Sevgi girdi, annesine doğru koşarak sarılıp öptü.

-Nasılsın anneciğim? Dedi.

Annesi, elleri sabunlu olmasına rağmen, kızına sarılıp öptü, öptü kokladı...

-Hoş geldin! Dedi.

İşine devam etti...

Sevgi yılların rüzgârında; püfür püfür esen lodosun sarhoşluğu içinde istemiş olduğu öğretmen diplomasını almış, doğunun en ücra köşesinde eğitmenlik yapacağını kabul ederek bir ilçenin köyüne tayin olmuştu. Geçen günler aylar yıllar Sevilayı çöktürmüş, ömür denen hayattan haz almadığından kızının mezuniyeti onu cennetin kapılarını kendisine açmıştı. Çok mutluydu, çok. Kızının öğretmenlik yapacağı köye gitmek için hazırlığa başlamıştı bile. Neyi vardı ki; toplamış olduğu kızının kendisin giymiş olduğu elbiselerdi.

Gelmiş oldukları tren istasyonunda trene binerken, ellerinde ki tek valizlerini oturacakları kopartmanın üst rafına yerleştirmişlerdi. Tren ileriye doğru kalkış yaparak, yoluna devam edebilmek için sirenini çaldı, yola çıktı. Tren ray sesleri arasında yol alırken, Sevilay kızını süzüyordu, yıllar ne çabuk geçmişti.

Büyümüş serpilmiş çok güzel bir kız olmuştu. Yıllar içersinde kocası vefat etmişti. Kızıyla okul mezuniyetine kadar beraberdi. Çalışıyordu, bulabildiği her işte. Mutluydu, kızını okutmuş meslek sahibi etmişti. Yeni gün aydınlıklarına doğru kızıyla yola çıkmıştı. İnsanca hakça hizmet etmek için; Çaresiz kimsesiz her insan topluluğuna kızı eğitmen olarak yetiştirmişti. Kopartmada kızıyla oturan Sevilay kızına;

-Sevilay kızım, yeni hayatın hayırlı olsun yavrum. Allah utandırmasın, işini samimi düzgün yap yavrum dedi.

-Yapacağım anne, senin emeğini ancak çocukları bu ülke için yetiştirirken ödeyeceğim.

Tren inecekleri köy istasyonuna gelmişti. Tek eşyaları olan valizlerini alıp indiler. Garda bir süre dinlendikten sonra valizlerini alıp muhtarın evinin yoluna çıktılar. Kısa bir süre yürümeleri sonucu muhtarın evine geldiler, kapısını tokmağı ile çaldılar. İçerden,

-Kim o.

-Bakabilirmişsiniz; ben köyünüze tayin olmuş Sevgi öğretmenim.

Kapıyı muhtar açtı, muhtar;

-Hoş geldiniz hocam dedi.

İçeriye buyur ederek gereken güler yüz içersinde, saygıyla içeri aldı. Selam muhabbet yemek içmek faslından sonra, Muhtar;

-Hocam sizi okula götüreyim okulu ve kalacağınız yeri göstereyim dedi.

Sevilay kızı Sevgi Muhtar birlikte yola çıktılar, yolda muhtar;-Sizin ev eşyasına da ihtiyacınız vardır dedi.

Olmaz mı, Sevilay'ın ömrü kızı Sevgi'yi okutmak için gündelik hayat içinde ki kazançla geçinmişler di.

Okula vardılar, okulu kalacakları evi gördüler. İhtiyaçlarını liste halinde Muhtara ileten Sevgi hemen işe koyuldu. Bir haftaya kalmadan eğitim öğretim başlayacaktı.

Okul başladı. Sevgi annesinin elini öperek evden çıkıp okulun bahçesine girdi. Öğrenciler cıvı cıvı koşuşturuyordu. Ders zilini Sevgi çaldırarak çocukları sınıfa topladı. Bir sınıfta tüm okulun öğrencileri eğitim öğretim görüyorlardı. Tüm sınıflar dâhil elli öğrencisi vardı.

Derse başlamış, çocuklara gereken ilgi ihtimamla ders anlatırken, Annesi aklında; Bir kadın olarak Sevilay'ın, çocuğu için vermiş olduğu çile ızdırıp dolu günleri ruhundaydı. Haleti ruhiye içersinde, öğrencisi olan Başbakan Muhammed'in

-Öğretmenim demesi.

Annesi adına yapılmış olan üniversitenin açılış kurdelesini kesmesi için çağırıldığını hissetti.

Sevgi Gözpınarından akan sedef gibi gözyaşları ile

-Annem diyerek, kurdeleyi kesti.

Seksen yaşına dayanmış yaşı ile Annesinin nasihatini dinleyerek, ülkesi için yapıcı, erdemli öğrenciler yetiştirmiş; ömrünü eğitim öğretime harcamış. Öğrencileri ülkenin dört bir tarafında görev almışlardı. Mutluydu umutluydu, Annesine gereken vazifesini yapmıştı. Gözyaşları masmavi gün ışığında şırıl şırıl akıyordu.